

dens Skridt, at gaa til Folketinget i Dag med disse Forslag, anses for at være en Valgmanøvre, som — Gud bevares — den er maaske ogsaa forsvarlig, men som altsaa ikke overfor Befolkningen bør have den Karakter, som nogle tillægger disse Forslag, at det er et Forsøg paa at forhandle om positive Foranstaltninger.

Forslagene er nu suppleret med et Forslag om Forlængelse af Guldindløselighedsloven, som den populært kaldes, altsaa om Forlængelse af Nationalbankens Moratorium, en Sag, der i nogen Tid har været Genstand for en Del Agitation. Alle sagkyndige har, saa vidt jeg har opdaget, hidtil erklæret, at der ikke i Danmark, lige saa lidt som i de andre Lande, kunde være Tale om at gaa til pludselig at aabne for Guldindløselighed, og ogsaa Finansministeren har paa tidligere Stadier erklæret, at det kunde han heller ikke erkende Muligheden af. Desuagtet er der ogsaa fra Venstres Side drevet en ihærdig Agitation paa Grundlag af Kravet om Guldindløselighed. Mit Partis Ordfører i Landstinget, Hr. Bramsnæs, har for længe siden, da Sagen forelaa forrige Gang og maaske ogsaa forrige Gang igen, stillet sig overmaade kritisk til denne Forlængelse af Nationalbankens Moratorium, men vi har bøjet os for de Grunde, Ministeriet gav, og mener ogsaa nu, at der, saaledes som Sagen bedømmes i de sagkyndiges Kredse, ikke er andet at gøre end at udskyde Tidspunktet for Genindførelsen af den saakaldte Guldindløselighed.

Men, som sagt, denne Guldindløselighed er af visse Kredse, ogsaa af Venstrekredse, blevet fremstillet som et Universalmiddel; endog et Medlem af Ministeriet har i brede Baner udviklet al Fortræffeligheden ved at komme til denne Guldindløselighed. Jeg formoder, at den demagogiske Agitation paa denne Sag nu maa standse, efter at Ministeriet har stillet Forslag om at forlænge den paagældende Lov, og jeg forstaar, at der er indgaaet et Kompromis mellem Statsministeren og Landbrugsministeren med Hensyn til Tiden for denne Lovs Gyldighed, idet Landbrugsministeren i sin berømte Roskilde-Tale nævnte, at denne Lov kun skulde gives paa 3 Maaneder. Jeg ser, at Statsministeren har opretholdt, at den gives paa 12 Maaneder, men at Landbrugsministeren har faaet den Indrømmelse, at der skal kgl. Resolution hver 3 Maaneder, for at Loven skal have fortsat Gyldighed. Jeg kan ikke have noget imod, at de Herrer kommer til Enighed om saadant, jeg forstaar, at der samtidig heri ligger en Elsk-

værdighed til Efterfølgerne, som atter kan faa en Omgang demagogisk Agitation, naar de om 3 Maaneder maa gaa til en kgl. Resolution, saaledes som man her har faaet det indført — klogere er de Herrer alligevel ikke, end at man meget let gennemskuer Hensigten med den Slags Kunster, som det i Virkeligheden er.

Vi Socialdemokrater ønsker selvfølgelig, som det ogsaa er sagt, den Guldindløselighed snarest muligt, men ikke før det er forsvarligt, og derfor deltager vi heller ikke i en saadan uforsvarlig Agitation som den, der fra visse Sider er iværksat. Vi ønsker, at denne Sag prøves og drøftes indenfor de Kredse, der har Sagkundskab, og som har Ansvar, og til enhver Tid maa de, der har Ansvar, ogsaa tage Ansvar. Det glæder mig, at Statsministeren ogsaa har indset dette og ikke har fulgt Demagogerne i deres Opfordringer. Vi kan tiltræde Lovforslaget om Guldindløseligheden, og vi anser det ikke for nødvendigt at underkaste det nogen Udvalgsbehandling.

Der er saa de Lovforslag, som angaar indirekte Afgifter. Stempelafgiften af Automobilringe, der er beregnet til at indbringe 5 Mill. Kr., og den nye Benzinskat, som er beregnet til at indbringe 7,2 Mill. Kr., synes at være et utalende Overgreb overfor en enkelt Gruppe Medborgere. Vi kan ikke erkende, at det er mere forbryderisk at køre i Automobil end at køre i et Herskabskøretøj; vi kan ikke erkende, at det er mere forbryderisk at lade Varer transportere i Vareautomobil end i et hvilket som helst andet Køretøj. Det forekommer os unægtelig, at den Fremgangsmaade, som her for tredje — fjerde Gang anvendes overfor dem, der har været saa letsindige at anskaffe Automobile til deres Virksomhed, i høj Grad er at betragte som et Overgreb. Det forekommer mig ganske urimeligt, at Ministeriet i vor Tid mener at kunne betegne al Automobilkørsel som Luksus, der uden Hensyn kan rammes af den ene Skat efter den anden. Naturligvis er det meste af den Automobilkørsel, der foregaar, Nyttekørsel og kun en meget ringe Procentdel virkelig Luksuskørsel.

Dernæst har man et Forslag om Indvinding af 2,4 Mill. Kr. ved Told paa tidlige Havesager, Blomsterløg o. s. v. Det forekommer os heller ikke, at der er noget tiltalende ved denne nye Beskatning, men maaske er der en Begrundelse for den; hvis Landbrug og Havebrug trænger til en Smule Beskyttelse, maa vi naturligvis tage under Overvejelse, om der er nogen Grund